

i Slutningen af § 6, hvor der er brugt „Sogn“ og „Sognepræst,“ forandre det til „Menighed“ og „Menighedspræst.“ Udvalget har ikke troet at kunne tiltræde det, men jeg nægter ikke, at det dog maaskee vilde være rigtigt, om man forandrede „Sogn“ til „Menighed“ navnlig hvis man ikke skulde finde den af mig opstillede Fortolkning rigtig, nemlig at Udtrykket „Sogn“ kun gjaldt i Almindelighed, men at det var en Selvsølge, at man, naar andre Menigheder ikke vare indesluttede af Sognegrændsen, ved Menighedspræst for Folkekirken's Vedkommende vilde forstaae det Samme, som om der handlede om Sognepræsten.

la Cour: Jeg har hidtil under Behandlingen af denne Sag stemt for alle de enkelte Paragrapher af Fleertallets Udkast, den ene efter den anden, fordi jeg troede, at under de nuværende Omstændigheder var der intet Bedre at opnaae; men nu eri vi komne til en Paragraph, som jeg ikke kan stemme for, dersom den i uforandret Skikkelse skulde gaae igjennem, det er nemlig § 10. Jeg skal ikke gaae ind paa en Prøvelse af alle de foreliggende Endringsforslag, jeg skal kun holde mig til et enkelt Punkt. § 10 bestemmer nemlig, at „Forældre, der ikke høre til noget af de her i Riget anerkjendte Troessamfund og ikke ønske deres nyfødte Børn ved Daab optagne i noget af dem“, skulle gjøre den befalede Anmeldelse om Barnets Fødsel til vedkommende Sogns Kirkebetjent. Dette bestemmes altsaa ikke for Forældre, der høre til Folkekirken eller forøvrigt til noget anerkjendt Troessamfund, om hvem Mening er, at deres Børn strax skulle døbes efter de hidtil gjældende Bestemmelser. Naar jeg erklærer mig mod denne Undtagelse og stemmer for de i denne Retning gaaende Endringer, saa veed jeg, at den Behreidelse vil falde paa mig, som er hørt saa ofte, at jeg vil hjælpe til ligesom at overrumple Folkekirken, idet jeg vil have indsmuglet en Bestemmelse, som tillader Forældre i samme at lade deres Børns Daab henstaae en Tid. Det er tilvoisfe en Behreidelse, der maa falde med Vægt, i Særdeleshed paa den, som er Kirkens Tjener; men jeg skal lade den staae hen, stolende paa, at der er en højere Dømmer. Det er i Almindelighed blevet anført, at dette er

at udsætte Kirken for Fare, fordi den er i en værgeløs Tilstand for Dieblisset. De andre Troessamfund kunne nemlig strax tage Bestemmelser, som hindre det Færlige deri, at Staten ikke kræver Daaben døbligtelig fuldbyrdet, men Folkekirken er endnu ikke i den Tilstand, at den kan træffe saadanne Foranstaltninger og er saaledes uden Værg; men, tvertimod denne Mening, vover jeg at sætte den modsatte, at det er farligt for Folkekirken at vedtage den Bestemmelse, som indeholdes i Fleertallets Paragraph, en Bestemmelse som siger, at der skal være Frihed i dette Stykke for Andre, der ikke høre til Folkekirken eller andre anerkjendte Troessamfund, men ikke for disses Medlemmer. Jeg siger, at jeg betragter dette som farligt for Folkekirken, thi det er jo vitterligt, at der ved Grundloven er aabnet en Concurrence for Folkekirken, hvortil den tilforn ikke var vant, da den var privilegeret eller herskende Kirke. Fra det Dieblis, Grundloven er given, og i Særdeleshed fra den Tid af nuværende Lov bliver vedtagen, er der aabnet en Concurrence, som jeg kalder i høi Grad farlig, fordi Bilkaarene ere ulige, derved at man giver Frihed udenfor Folkekirken, mens den selv vedbliver at være bunden i kirkelig Henseende, som den har været fra tidligere Tid af, og det er dog vist, at i en Concurrence — aandelig som hvilkensomhelst anden — kan Ingen bestaae, som staaer ligeoverfor En, der handler frit, naar han selv er indskrænket; det er dog aabenbart, at det er Friheden fremfor Noget, som fremavler den større Virksomhed, giver større Kraft og større Held. Paa saadan Maade stiller man altsaa Folkekirken i en aabenbar ugunstig Stilling ligeoverfor de andre Troessamfund. Den samme Indvending kunde gjøres, da det gjaldt om Egtteskabet; men der kunde man sige, at der kun er meget Faa, som af den Grund ville gaae ud af Folkekirken, fordi de skulle underkaste sig den kirkelige Vielse; nu ere vi komne til Daaben, og her kan man ikke sige, at der kun er Faa, der rimeligvis ville gaae ud af Kirken, for medelst den paatænkte Indskrænkning; det er snarere rimeligt, at der vil være Mange; thi det er jo aabenbart, at vi have ikke blot et Antal Baptister her i Landet, som let kan